

muligt vil antage, at dette i Stedet for en Styrkelse af de nye Serier indebærer en Risiko for disse, foreslaas Bestemmelsen ændret saaledes, at den nye Serie *kan* fritages for den ældre Series Forpligtelser.

Til §§. 2—4.

Bestemmelserne er i det væsentlige en Gentagelse af Bestemmelserne i Lov Nr. 141 af 29. April 1933.

Overførelse af Laan fra højere til lavere forrentede Serier medfører baade Nedsættelse af Rente og Afdragsydelse, medens Omskrivning til ny Hovedstol kun betyder Lempelse med Hensyn til Afdragsydelse. Under Forudsætning af, at Kursforskellen mellem 4 og 4½ pCt.s Serier kun er ringe, er Overførelse af Laan et langt virksommere Middel til at opnaa en Nedsættelse af Terminsydelsen end Omskrivning alene.

Bestemmelsen i § 1 i Lov Nr. 141 af 29. April 1933 aabner ikke Adgang for Kreditforeningerne til ved Overførelse af Laan til lavere forrentede Serier uden Samtykke fra Efterpanthavere at foretage en mindre Forhøjelse af Hovedstolen for det nye Laan, i det Omfang, det er nødvendigt for at indfri det ældre Laan. Det maa imidlertid anses for hensigtsmæssigt af Hensyn til Anvendelsen af Overførelsesbestemmelserne, at kunne foretage en mindre Forhøjelse, men dette bør kun kunne ske inden for forud fastlagte Grænser, som af Hensyn til Efterpanthavere formentlig bør fastsættes saaledes, at Terminsydelsen af det nye Laan ikke maa overstige den statutmæssige Ydelse af det ældre Laans Restgæld *omskrevet til ny Hovedstol* og saaledes, at Laanets Forhøjelse kun maa anvendes til Afløsning af det ældre Laan.

Angaaende Bestemmelserne i § 4, Punkt 2, henvises til den som Bilag trykte Skrivelse af 7. Oktober 1933 fra Kreditforeningen af Ejere af mindre Ejendomme paa Landet i Østifterne. Paragraffens Bestemmelser om de Former, hvorunder Omskrivning kan finde Sted, er udformet noget

udførligere end de tilsvarende Bestemmelser i Lov Nr. 141 af 29. April 1933 § 3.

Til § 5.

Udlaanet i Sønderjyllands Kreditforening androg den 31. Marts 1932 i de ikke statsgaranterede Serier 122 Mill. Kr. og i de statsgaranterede Serier 41 Mill. Kr.

Til § 6.

Ved et samtidig hermed fremsat Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 52 af 27. Marts 1912 om Rentebevillinger foreslaas det, at der af Laan mod Sikkerhed i fast Ejendom — uanset Sikkerhedens Beskaffenhed — uden Bevilling hverken maa ydes eller oppebæres højere Rente end 4 pCt. p. a., og at der fremtidig ikke kan meddeles Bevilling til at svare højere Rente end 5 pCt. p. a. af saadanne Laan.

Man maa imidlertid formene, at det er muligt at underbygge Bestræbelserne for Gennemførelse af frivillige Konverteringer gennem en videregaaende Anvendelse af Bestemmelser om en højeste Udlaansrente. Betydningen af saadanne Bestemmelser er efter Ministeriets Opfattelse imidlertid i væsentlig Grad afhængig af Mulighederne for et effektivt Indseende med Bestemmelsernes Overholdelse, og Bestemmelserne bør derfor formentlig alene tage Sigte paa Legater, Stiftelser, Fonds og lignende, der er undergivet Kontrol af det offentlige, og hvis Kapitalanbringelser skal ske efter Reglerne for Anbringelse af umyndiges og andre under offentlig Bestyrelse eller offentligt Tilsyn staaende Midler. Det foreslaas derfor at fastsætte en Maksimaludlaansrente for Legater, Stiftelser og Fonds ved disses fremtidige direkte Udlaan i fast Ejendom.

Da det endvidere maa anses som værende af Betydning at hævde Kursen paa fremtidig udstedte 4 pCt.s Kreditforeningsobligationer, foreslaas det at indføre en Bestemmelse om, at de nævnte Laangivere ved Kapitalanbringelse i Kreditforeningsobligationer kun maa indkøbe Obligationer, der bærer en nominel Rente af 4 pCt. eller derunder.